

[Karlskov Jensen]

Allerede i 1976 erklærede regeringen i forbindelse med energiplanen, at »det danske samfund kan ikke fortsat tillade sig at afvise anvendelse af kernekraft som energikilde og slet ikke, når henses til vores næsten totale olieafhængighed.«

Regeringen sagde i samme forbindelse, at »den måtte finde det nødvendigt, at der nu« – altså på det tidspunkt – »træffes beslutning om den foreslåede energipolitiske målsætning og om de elementer i Energiplan 1976, som kan give et fast grundlag for de kommende års energipolitik.«

Jeg anerkender alle de ting, handelsministeren og socialdemokratiets ordfører redegjorde for, der har relation til Energiplan 1976, bortset fra det ene element, som vi mangler at få skabt klarhed om, nemlig det element, som kernekraft skulle udgøre. Jeg vil godt spørge handelsministeren direkte – nu fik vi jo en redegørelse for det, der i nogen grad giver svaret, men alligevel – hvad er det, der har ændret sig siden 1976? Hvad er det, der gør, at regeringen nu er meget tilbageholdende med at gennemføre det, som den dengang anså for at være helt afgørende nødvendigt?

Ifølge den danske energiplan er der jo – fordi regeringen har udsendt ikrafttrædelsesloven – et gab i energiplanen på 6 pct. i 1985 og på 23 pct. i 1995, som der mangler dækning for, og ydermere er der vel sket det, at den dæmpning i stigningstakten i energiforbruget, som man havde håbet på, knap har vist sig at holde stik, hvorfor gabet nok er større.

Med hensyn til naturgassen skal jeg ikke gå nærmere ind på det, da jeg i eftermiddag har afleveret en anmodning om en forespørgselsdebat om de problemer, der knytter sig til naturgassen, på vegne af venstre, konservative, centrum-demokrater, fremskridtspartiet, radikale og kristeligt folkeparti. Vi får en gang efter nytår en lejlighed til at drøfte de problemer, der knytter sig dertil, men jeg vil dog alligevel gerne takke handelsministeren for de oplysninger, vi fik allerede i dag.

Hvad kernekraften angår, er det vores opfattelse, at for hvert år vi udsætter indførelsen af kernekraft i Danmark, må vi betale differencen i prisen mellem uran og olie til elfremstilling. Det er tal, der tidligere har været fremme fra Barsebäck, hvor man ved at anvende kernekraft har været inde på at

kunne fremstille elektricitet til $\frac{1}{3}$ af prisen i sammenligning med olie og kul. Nu synes amerikanske tal for 1976 at vise noget tilsvarende. Det betyder, at danske forbrugere påføres en højere pris for elektricitet end nødvendigt på grund af regeringens udskydelse af ikrafttrædelsesloven. Og samtidig – og det er naturligvis endnu værre – svækkes dansk industri og danske erhverv tilsvarende i konkurrenceforholdet over for vore samhandelspartnere, som jo alle praktisk talt har kernekraft. Endelig afskæres dansk industri i nogen måde fra at være med i den teknologiske udvikling på det vigtige område.

Derfor er det venstres opfattelse, at regeringen hurtigst muligt bør afslutte de overvejelser, der har ligget til grund for udskydelsen, sådan at vi kan få også dette vigtige element på plads i energiplanen. Det er det forslaget til folketingsbeslutning sigter på. Vi opfordrer altså regeringen til at prøve på at følge dens egen energiplan op hurtigst muligt.

Langsted (CD):

Det er jo ikke mere end 7 måneder siden, vi sidst havde en energipolitisk debat her i folketinget. Det var en debat, som dengang var foranlediget af handelsministerens redegørelse. Der lød jo mange rosende ord til handelsministeren i den anledning, og der blev tilsagt positiv medvirken og samarbejdsvilje, også fra centrum-demokraternes side. Vi har imidlertid ikke set noget resultat af de mange tilsagn om velvilje, og det er naturligvis baggrunden for, at vi nu er med til at fremsætte dette beslutningsforslag, fordi vi føler, det er på høje tid, at der sker noget. Hvor er den betydelige indsats henne fra regeringens side?

Vi hørte naturligvis – det vil jeg indrømme er noget meget positivt, noget meget interessant – om planerne for etablering af en olieledning fra olieforekomsterne i Nordsøen ind til det danske fastland. Det vil vi naturligvis, når det kommer så vidt, tilsige vor bedste støtte.

Det afgørende i hele denne sammenhæng er imidlertid ikke, at vi ikke umiddelbart kan blive af med energiproduktionens spildprodukter eller overskudsmaterialer, sådan som handelsministeren nævnte det. Det væsentlige er, at vi i det hele taget får produceret den